

skulde drage dem yderligere til Byerne, vil altsaa være den Omstændighed, at de der kunne faa Erstatning, hvis de blive lemlæstede der, medens de ude paa Landet ikke faa noget. Dette stemmer ogsaa udmærket med det ærede Medlems andre Udtalelser. Han sagde nemlig, at hvad der drager Landarbejderne til Byerne, er, at der der kan bydes dem bedre Vilkaar end ude paa Landet. Ogsaa jeg tror, det er saaledes. Men man vil jo nu, hvis man vedtager denne Lov, yderligere forbedre disse Vilkaar, og jo bedre disse Vilkaar ere, desto større Tiltrækningskraft ville Byerne have; det tror jeg ikke kan bestrides. Det forholder sig ganske vist rigtigt, som den ærede Minister sagde, at Spørgsmaalet om Tilstrømning ogsaa vil være afhængigt af, om der er Plads derinde, og ogsaa af andre Hensyn. Det er jo selvfølgelig; men det er en ganske anden Side af Sagen. Denne Tiltrækningskraft vil alligevel altid gøre sig stærkere gældende, skønt jeg ikke vil haabe, at den bliver saa stærk, at den trækker dem alle derind, saa vi ikke beholde nogen Arbejds-kraft paa Landet. Denne Tiltrækningskraft vil yderligere blive forøget, hvis vi her skaffe endnu bedre Vilkaar for Arbejderne i Byerne. — Jeg skal ikke komme nærmere ind paa de Udtalelser, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (P. Holm), det vil jeg overlade til andre. Jeg vil kun sige, at det var en noget underlig Logik, han brugte. Han fortalte, at han og hans Meningsfæller havde kæmpet af al Magt mod det Forslag, som tidligere havde været fremme, og som faktisk omfattede mange flere Arbejdere end det foreliggende Forslag, medens de nu forsvarede og vilde stemme for et Forslag, som faktisk omfattede meget færre Arbejdere end det tidligere Forslag, som han mente ikke var omfattende nok — den Logik forstaar jeg ikke. At vi andre tidligere have kunnet begaa en Fejl, er meget muligt. Ingen er jo fejlfri. Jeg har imidlertid den Regel, at hvis jeg en Gang har begaaet en Fejl og kommer til Erkendelse deraf, begaar jeg den aldrig mere med min gode Vilje, thi det ved jeg, at forsættelige og frivillige Synder ere mere strafværdige end Skrøbelighedssynder. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 10de Valgkreds mener, at der skulde være større Sandsynlighed for at kunne faa Landarbejderne med, naar vi vedtage dette Forslag. Han sagde, at Landarbejderne saa vilde spørge, hvorfor de ikke ogsaa skulde ind under Loven, og at de saa vilde presse

paa for at komme med ind derunder. Det er sandt. Men det er ikke noget, der vil ske; thi det Spørgsmaal er virkelig rejst. De staa virkelig der ude paa Landet og spørge: Hvorfor skulde vi ikke ind under Loven lige saa vel som de andre Erhverv? Og vi have jo ikke bestilt andet i de sidste 3—4 Dage end at presse paa og presse paa for at faa dem med ind under Loven. Nej, Hovedsagen er, om der er lige saa stor Sandsynlighed for at faa dem pressede ind under Loven, naar vi vedtage dette Forslag, hvorved de ere lukkede ude, som naar vi vedtage et Lovforslag, hvorved de komme ind samtidig med de andre. Det ærede Medlem mente ja, jeg mener det stik modsatte. Og dertil har jeg flere forskellige Grunde. Jeg mener, at dette Krav om en Ulykkesforsikring lyder højere og kraftigere, naar det kommer fra hele Danmarks arbejdende Befolkning, end naar det kun kommer fra en Del af den. Man tager ligesom Kraften fra dette Krav ved først at skære de industrielle Erhverv fra og give dem Erstatningsret. Jeg frygter, at de, som ere Modstandere af at gøre Lovforslaget saa omfattende som muligt, ville sige: Nu have vi forsikret Arbejderne i de farlige Erhverv, og saa haster det ikke saa stærkt med de andre. Naar man tager Hensyn til de Udtalelser, der ere faldne baade fra den højtærede Minister og fra Faderen til dette Lovforslag, varsler det ikke om, at man i en nær Fremtid kan faa vedtaget et Lovforslag, som omfatter Landarbejderne, Fiskerne og alle de andre udelukkede. Jeg tror, at hverken det ærede Medlem eller nogen anden kan stille en sikker Garanti for, at det vil lykkes os i en nær Fremtid. Naar man først har vedtaget et Lovforslag, som lægger Byrden paa den enkelte Arbejdsgiver, tror jeg, det vil blive vanskeligere at faa et Lovforslag vedtaget, som lægger Byrden paa Samfundet og Staten. Da jeg tror, at efter alle Solemærker at dømme vil Lovforslaget blive vedtaget, vil jeg dog haabe, at jeg tager fejl i denne min Anskuelse, thi jeg ønsker, at det maa lykkes saa snart som muligt at faa Landarbejderne med. Efter min Mening have de den samme moralske Ret til at kræve Forsikring af Samfundet mod Ulykkestilfælde som de andre i Lovforslaget optagne Erhverv. Det ærede Medlem for Aalborg sagde rigtignok, at man ikke kunde give Erstatning til en Mand, der arbejdede paa et Hunde- eller Hønsehus. Jeg tror, at det ærede Medlem her forvekslede Manden og Husene. Det er jo ikke Hunde- eller Hønsehuse, der